

Jenei Gyula versei

Őszi vers

mozdulatunktól megriad a langyos vízpart,
a mocskos habokon táncoló hold bevert arccal néz
a csillagokra. a bennem és a benned kavargó indulatokat
lassan magához emeli az elmúlás. hát így is lehet
boldognak lenni!? vágytalanná vásott szívvel hallgatni,
amint a parti köveknek nekiütődik az ősz, és egyszercsak
nem fáj már semmi. valahol sziréna szól. füledt
vágycat seper a szél a városból felénk.
arcomba halott lányok haja hullik. féltékeny kézzel
simítod ki szememből a múltat. az élet ennyi.
mozdulatunktól megriad a langyos vízpart...
szeretnünk kéne, amíg dideregve megjön a hajnal,
szeretnünk, de csak nézzük egymást fáradtan,
és végtelen hosszú árnyékot vetnek
a fák.

szenteste

bevérzett éjszaka.
fenyőillat.
egy múlhatatlan ránc
arcomon vagy homlokomon...
karácsonyest van.
rőt gyertyaláng
árnyékot játszik a falon.
Kisjézus jön.
halk muzsika.
boldog remegés.
mindent elföd a hó reggelre,
mire a kisfiú az ablakon kinéz.

éjszaka

fekszem álomtalanul.
a párna szívverését hallgatom.
valamit ígér.
hogy mit, nem tudom.

fekszem hanyatt.
éjszaka van.
csönd és történelem van.
fülemben zúg a vérem.
hány elnagyolt, letagadott
ígéret az élet?

fekszem.
a sunyin elosonó gondolatok
kiütik kezemből a jövőt.
ma vagy holnap - ugyanaz.

a vérem surrog és dobog?
fekszem álomtalanul.

nyár

a délelőtt ráolvadt az aszfaltra,
néha esőt ígért egy-egy alkonyat,
csukott szemünkben aludt el a város,
s hajnalonként öledből vert ki a nap.